LEIFUR.

2. ár. **Winnipeg, Manitoba, 9. Marz 1883.** **Nr. 39.**

Vikublaðið „*LEIFUR*“ kemur út á hverjum föstudegi að forfallalausu. Árgangurinn kostar $2.00 í Ameríku, en 8 krónur í Norðurálfu. Sölulaun einn áttundi. Uppsögn á blaðinu gildir ekki, nema með 1 mánaðar fyrirvara.

LÖG

fyrir

Bindindisfjelag Íslendinga í Winnipeg,

[illegible]

1. gr.

Fjelag þetta, sem stofnað er af nokkrum meðlimum kvennfjelagsins Íslenzka í Winnipeg, heitir Bindindisfjelag Íslendinga í Winnipeg.

2. gr.

Það er mark og mið fjelagsins, að gjöra allt, sem í þess valdi stendur, samkvæmt lögum þess, til að sporna við nautn áfengra drykkja, nema að því leyti sem þeir í einstökum tilfellum að læknisráði kynni að vera nauðsynlegir sem læknismeðal og eins í heilagri kvöldmáltíð.

3. gr.

Hver sem gengur í fjelagið, en það er jafn-heimilt konum sem körlum, og sem ritar eða lætur rita nafn sitt undir þessi lög, hefir með því gefið sig undir þau og sjerstaklega bundið sig loforði því, er hjer fer á eptir:

„Jeg undirgengst og lofa hátíðlega við drengskap minn svo lengi sem jeg er í fjelagi þessu, að neyta ekki neins áfengs drykkjar, hverju nafni sem nefnist, nema að því leyti sem leyft er í 2. gr. laga þessara, ekki heldur að gefa eður selja eður lána þá nokkrum manni í mínu eigin eður annara manna nafni, eg yfir höfuð með öllu leyfilegu móti hamla allri annari nautn slíkra drykkja en þeirri, sem undan er tekin í 2. gr. laga þessara“.

Börn eiga eigi síður en fullorðnir aðgang að fjelaginu með samþykki foreldra sinna eða umráðamanna, en atkvæði á fundum hafa þau ekki fyr en þau eru 15 ára, enda gildir undirskript þeirra, sem yngri eru en 12 ára, að eins bindindisheitið.

4. gr.

Í fjelagið ganga menn á fjelagsfundi og greiða um leið 25 cent í fjelagssjóð.

5. gr.

Það sje skylda hvers fjelagsmanns, með skynsamlegum fortölum að fá sem flesta í fjelagið; og sjerstaklega skal gjört sjer far um að ná unglingum í flokk fjelagsmanna.

6. gr.

Sá sem brýtur bindindisheit sitt og lög þessi yfir höfuð, og sannist brotið með játning hins seka eður vitnisburði tveggja fjelagsmanna, er þegar rækur úr fjelaginu. Kost á þó sá, er þannig hefir úr fjelaginu verið rekinn, að ganga í það að nýju, en borga verður hann þá inngöngugjald eins og hver nýr fjelagsmaður. Á sama hátt á hver, sem úr fjelaginu gengur, kost á að gjörast aptur fjelagsmaður. En úr fjelaginu getur hver gengið á ársfundi, ef hann hefir áður skýrt frá þeirri ætlan sinni á fundi.

7. gr.

Komist einhver fjelagsmaður að því, að einhver af fjelagsbræðrum hans hafi brotið bindindisheit sitt eða lög þessi yfir höfuð, skal hann skýra fjelagsstjórninni sem fyrst frá því, og rannsakar hún þá málið.

Fjelagsmaður, sem þannig hefir verið ákærður, er skyldur að mæta fyrir stjórnarnefnd fjelagsins á þeim stað og tíma, sem forseti ákveður, eins hver sá, sem hún stefnir til sín til að bera vitni út af lagabroti. Að slíku máli rannsökuðu ber stjórnin það fram á fundi, svo framarlega sem henni finnst kæran ekki ástæðulaus, og sker fundur úr með tveim þriðju hlutum atkvæða, hvort hinn ákærði sje sekur og rækur.

8. gr.

Fjelagið heldur fundi svo opt sem þurfa þykir og tekur þar ályktanir um bindindismál. Einn er aðalfundur á ári, sem ávallt sje haldinn á stofnunardegi fjelagsins, 8. dag ágústmánaðar.

9. gr.

Í framkvæmdarstjórn fjelagsins eru 5 menn: forseti og fjórir meðstjórnendur, sem allir skulu kosnir á ársfundi fjelagsins til eins árs með skriflegri atkvæðagreiðslu. Fyrir fyrstu fjelagsár eru embættismenn fjelagsins kjörnir á fjelagsfundi þegar er fjelagið hefir sett sjer lög. — Einn hinna 4 meðstjórnanda er fjehirðir og annar fundarskrifari, og kýs stjórnarnefndin þá sjálf úr flokki sínum. Varamenn úr nefndinni mega fjehirðir og skrifari í forföllum sínum láta mæta fyrir sig á fundum. En sje forseti forfallaður, kýs fundur mann í hans stað. Falli einhver stjórnarnefndarmanna frá, skulu hinir kalla saman fjelagsfund til þess að maður verði kosinn í stað þess, sem frá er fallinn. Allir embættismenn fjelagsins bera því ábyrgð gjörða sinna.

10. gr.

Lögmætur er hver sá fjelagsfundur, sem fyrir fram hefir boðaður verið á öðrum fjelagsfundi eða sem forseti hefir boðað til með sólarhrings fyrirvara. Allar ályktanir, sem teknar hafa verið með meira hluta atkvæða á lögmætum fundi, eru bindandi fyrir alla fjelagsmenn.

11. gr.

Lögum þessum má breyta og eins við þau auka á ársfundi fjelagsins með tveim þriðju hlutum atkvæða fundarmanna, ef breytingin eða viðaukinn hefir verið borin upp á næsta ársfundi á undan.

Ekki á morgun, heldur í dag.

Svo margt hefir nú á seinni tíð verið rætt og ritað um ýms velferðarmál, er miða til menntunar og framfara fyrir oss Íslendinga í Vesturheimi sem sjerstakt þjóðfjelag, að þótt litlu hafi enn þá verið komið í verk, þá virðast þessar framfarahreifingar benda til þess, að hinn lífgandi blær hjerlends frelsisanda sje nú þegar byrjaður að þýða af hugsunarhætti vorum fimbulfjötra hins gamla deyfðarvana, er vjer höfum hlotið sem arfleifð fyrri tíða kúgunar og volæðis. Þessi deyfðarvani, er sá meinjagripur, sem sumum af oss, því miður, virðist veita mjög erfitt að skilja sig við; hann er það fótakefli, sem mörg af vorum beztu áformum hnjóta um, og sá aptrhaldsandi sem dregur oss út í horn og hvíslar að oss, að hætta ekki kröptum vorum út á skoðunarpláss yfirstandandi tíma. En hvernig eigum vjer að láta ljós vort skína fyrir meðbræðrum vorum, ef ekki nú. Gleymum ekki að tíminn er dýrmætur, og látum oss einmitt nú, ekki á morgun, heldur í dag, kasta af oss oki alls ósæmilegs vana. Látum oss sýna heiminum, að vjer höfum hæfileika til að færa oss það í nyt, reynum af fremsta megni, hver í sínum verkahring, að láta svo mikið gott af oss leiða sem mögulegt er, því eins og það er víst og satt, að hvert þjóðfjelag saman stendur af mörgum einstaklingum, svo er og hitt óhrekjandi sannleikur, að því betur, sem hver af þessum einstaklingum uppfyllir skyldur sínar við guð og náungann, þess hreinna, fullkomnara og affarasælla verður starf hvers þjóðfjelags í heild sinni.

Það er sjerstaklega eitt [illegible] velferðarmálefni, sem framfarahetjur vorar hafa nú í langan tíma gleymt að minnast á, en sem þó, fremur mörgu öðru, liggur til grundvallar fyrir siðferðis- og fjárhagslegri framför; jeg á við bindindi gegn nautn áfengra drykkja. „Leifur“ hefir enn ekki, svo jeg muni, frætt oss um hver hlaut verðlaun þau, er einn mannvinurinn í Winnipeg bauð hverjum þeim, er innan tiltekins tíma, kæmi á fót beztu íslenzku bindindisfjelagi. Af þessu dreg jeg þá ályktun, að ekkert þess konar fjelag sje enn þá stofnað á meðal Íslendinga. En hver er orsökin til þess að vjer látum þetta mikla velferðarmál óumtalað, eins og engin þörf væri á að hreifa við því framar? Sjáum vjer ekki því nær daglega hvernig ofdrykkjan, þessi máttugi óvinur alls góðs, sem finnst í mannlegri náttúru, yfirstígur og eyðileggur hvern [illegible] öðrum í flokki vorum? Getum vjer [illegible] köldu blóði og góðri samvizku horft á einn [illegible] eptir annan fórnfæra gáfum, fje og fjörvi við spila- og drykkjuborðið, þetta altari spillingar- og bölvunar, án þess svo mikið sem vara hann við glötuninni? Er það enginn ábyrgðarhluti oss, sem köllumst kristnir, að samsinna þetta lengur með þögn og hirðuleysi? — Eða eigum vjer að láta oss nægja með að komast sjálfir hjá opinberu hneyksli fyrir ofdrykkjuskap? Svari nú hver fyrir sig. Virðing fyrir sómatilfinning landa minna, bannar mjer að álíta nokkurn þeirra svo andlega blindan, að hann sjái ekki hversu mjög vjer höfum vanrækt skyldu vora í þessu efni, hvers hjer er þörf, og hve ómetanlega miklu góðu mætti koma til leiðar, með því að stofna og viðhalda góðu bindindisfjelagi í hverri byggð, þar sem landar eru. Það er optast og jeg hefði nær því sagt of opt, viðkvæðið hjá oss löndum, þegar einhverju nýju er hreift, sem til framfara og menntunar horfir, að oss vanti fje til slíkra nytsamlegra fyrirtækja, en bindindisfjelög hafa þann höfuðkost við sig, fremur flestum öðrum framfarastofnunum, að byrjun þeirra og viðhald kosta lítil eða engin fjárútlát, og erum vjer þannig úr vegi þessarar tröllauknu mótbáru. En þetta fyrirtæki krefst eigi að síður annara útláta og annars gjalds, sem vjer þurfum og erum skyldir að láta í tje, eða, rjettara sagt, sem vjer hljótum að sýna sem ábyrgð fyrir einlægni vorri í þessu máli, áður enn vjer getum búizt við að koma nokkru góðu til leiðar; þess konar fjársjóðir eru sjálfsafneitun, mannkærleiki, og sjer í lagi brennandi umhyggja fyrir velferð og sóma þjóðfjelags vors yfir höfuð.

Þar eð jeg hefi nú, að svo miklu leyti sem mínir veiku kraptar leyfa, leitast við að útskýra vorar siðferðislegu kröfur og skyldur í þessu máli, þá látum oss skoða það frá fjárhagslegu sjónarmiði. — Nýútkomnar skýrslur